

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж II 1092/06
27.06.2006. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ћорђевића, председника већа, Слободана Рашића и др Глигорија Спасојевића, чланова већа, са саветником Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету осуђеног **АА**, због кривичног дела силовања из члана 103. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалби осуђеног, изјављеној против решења Окружног суда у Пожаревцу Кв. 97/06 од 26.05.2006. године, у седници већа одржаној, дана 27.06.2006. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба осуђеног АА, изјављена против решења Окружног суда у Пожаревцу Кв. 97/06 од 26.05.2006. године.

Образложење

Наведеним првостепеним решењем, одбачена је као недозвољена молба осуђеног АА, за примену института законске рехабилитације по пресуди Окружног суда у Пожаревцу К. 34/79 од 20.06.1979. године, којом је због извршења кривичног дела силовања из члана 103. став 1. тадашњег Кривичног закона Републике Србије, осуђен на казну затвора у трајању од три године.

Против тог решења осуђени је благовремено изјавио жалбу, због погрешне примене кривичног закона, са предлогом да Врховни суд Србије побијано решење укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да решење преиначи и дозволи законску рехабилитацију.

Републички јавни тужилац, у поднеску Ктр. I број 2026/06 од 23.06.2006. године, изнео је мишљење да је првостепено решење правилно, те да жалбу осуђеног треба одбити.

Врховни суд је у седници већа размотрио списе предмета, са побијаним решењем и предлог Републичког јавног тужиоца из наведеног поднеска, па је након оцене жалбених навода и предлога, нашао:

Жалба је неоснована.

Неосновано се жалбом осуђеног АА, оспорава закључак првостепеног суда да нису испуњени услови у смислу члана 98. став 1. Кривичног законика (КЗ), за примену института законске рехабилитације (брисање осуде по самом закону), по правноснажној пресуди Окружног суда у Пожаревцу К. 34/79 од 20.06.1979. године, којом је АА осуђен на казну затвора у трајању од три године, због кривичног дела силовања из члана 103. став 1. Кривичног закона Републике Србије.

Наиме, осуђени је поднео захтев, у смислу члана 524. Законика о кривичном поступку (ЗКП), за доношење решења о брисању наведене осуде, које је, по његовом мишљењу, наступило по самом закону (законска рехабилитација), будући да је протекло време од 10 година од дана издржане казне, предвиђено чланом 98. став 2. тачка 5. КЗ и да надлежни орган унутрашњих послова није по службеној дужности донео решење о брисању осуде.

Међутим, како законска рехабилитација, кад је реч о осуди на казну затвора преко једне године, није била могућа према одредбама члана 93. Основног кривичног закона и Кривичног закона СРЈ и Кривичног закона СФРЈ, важећих у времену од доношења предметне пресуде до ступања на снагу сада важећег КЗ (01.01.2006. године), а није могућа ни према одредби члана 98. став 1. КЗ, у односу на лица која су осуђивана пре осуде за коју се тражи рехабилитација, што је и овде случај, јер је подносилац захтева раније осуђиван, пресудом Окружног суда у Пожаревцу К. 31/67 од 27.04.1967. године и пресудом Општинског суда у Петровцу на Млави К. 413/74 од 30.10.1974. године, то је првостепени суд правилно нашао да нема законских услова за брисање предметне осуде по самом закону (законска рехабилитација).

С` тим у вези, неосновано је истицање у жалби да првостепени суд није могао узети у обзир поменуте раније осуде које су брисане, што за последицу има да се осуђено лице по закону сматра неосуђиваним, јер брисање осуде нема то правно дејство у случајевима поступања суда и других државних органа, у вези са кривичним поступком против раније осуђеног лица, због новог кривичног дела (члан 102. став 2. КЗ и члан 94. став 1. раније важећих ОКЗ, КЗ, КЗ СРЈ и КЗ СФРЈ).

Из изнетих разлога, и како се жалбом осуђеног не доводи у питање законитост и правилност побијаног решења, ни због околности на које жалилац иначе оправдано указује, да је захтев одбачен као недозвољен, уместо да је одбијен као неоснован, будући да је правна судбина захтева у оба случаја иста, као и да се у побијаном решењу износе разлози о судској рехабилитацији у смислу члана 99. КЗ који заиста јесу сувишни јер се не односе на предметни случај (није реч о осуди на затвор преко три до пет година) и у конкретном случају осуђени може поднети молбу суду за судску рехабилитацију (члан 526. ЗКП, члан 100. КЗ), то је Врховни суд, на основу члана 401. став 3. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Председник већа-судија,

Драгиша Ђорђевић, с.р.

Записничар,

Наташа Бањац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈЧ